

Vyvěšeno dne: 17. 6. 2026

Svěšeno dne: 1. 7. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. Jitka Routková**, se sídlem U Bulhara 1611/3, Praha 1, zast. JUDr. Jakubem Kanickým, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Maninách 1424/25, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 3. 12. 2025, č. j. 59 A 19/2024-97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] V posuzovaném případě jde o to, zda Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci správně posoudil žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 4 As 304/2024-28 (dále též „zrušující rozsudek“), zrušil původní rozsudek krajského soudu.

[2] Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 6. 2024 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 10. 2021, č. j. 80554/2021. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla ve výroku I. zamítnuta žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby pastevního areálu – oplocení, studna, stáj se seníkem na pozemku p. č. 763/1 v k. ú. Janov nad Nisou a ve výroku II. bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby elektrické přípojky na pozemcích p. č. 756/3, 763/1 a 789/4 v k. ú. Janov nad Nisou.

[3] Průběh řízení před správními orgány a před krajským soudem byl zevrubně popsán v předchozím zrušujícím rozsudku NSS v této věci, proto zde pro stručnost postačí odkaz na v něm obsaženou rekapitulaci.

[4] Krajský soud prvním rozsudkem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 59 A 19/2024-42, žalobě vyhověl, a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v předmětném odvolacím řízení ve stanovené lhůtě. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl zrušujícím rozsudkem tak, že zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. NSS v tomto rozsudku odmítl názor krajského soudu, že v důsledku rozsudku NSS č. j. 7 As 279/2022-36, kterým bylo zrušeno usnesení krajského soudu č. j. 59 A 34/2022-119 o zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. KÚLK 10215/2022 OSŘ, rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, pozbylo jakýchkoli právních účinků. Krajský soud v napadeném rozsudku tento svůj závěr opřel o inverzní aplikaci § 62 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. jestliže rozhodnutí správního orgánu, kterým mělo dojít k uspokojení navrhovatele, nabývá právní moci či jiných účinků nabytím právní moci usnesení soudu o zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele, po zrušení tohoto usnesení o zastavení řízení rozsudkem NSS č. j. 7 As 279/2022-36 těchto účinků opět pozbylo. Tuto argumentaci ovšem lze vztáhnout pouze k *rozhodnutí, opatření či úkonu* podle § 62 odst. 1 s. ř. s. (tj. k rozhodnutí, kterým mělo dojít k uspokojení navrhovatele), kterým bylo rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení ze dne 19. 8. 2022 vydané podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, o němž krajský soud v usnesení č. j. 59 As 34/2022-119 uvedl, že jím byla žalobkyně uspokojena. Naopak tuto argumentaci nelze vztáhnout na další úkony, kterými žalovaný po právní moci usnesení krajského soudu č. j. 59 A 34/2022-119, jímž nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení ze dne 19. 8. 2022, v řízení o odvolání žalobkyně pokračoval, ani na rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č.j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, kterým toto řízení skončilo. Žalovaný nijak nepřekročil meze své pravomoci, jestliže pokračoval ve správním řízení po zastavení řízení o žalobě proti (původnímu) rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. KÚLK 10215/2022 OSŘ, a nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení, které zrušilo toto původní rozhodnutí žalovaného dne 12. 1. 2023 vydal nové rozhodnutí o odvolání. To tak představuje pravomocné rozhodnutí vydané správním orgánem v mezích jeho pravomoci, které netrpí tak závažnými vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Na uvedeném nic nemění ani to, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 As 279/2022-36, usnesení krajského soudu o zastavení řízení. Uvedené nemá za následek, že by nové rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023 „zmizelo“. Výrok rozsudku krajského soudu, který v návaznosti na rozsudek NSS č. j. 7 As 279/2022-36 v dalším řízení zrušil „původní“ rozhodnutí žalovaného z 7. 2. 2022 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, totiž nezačal nové řízení, v němž by muselo být správním orgánem rozhodnuto. Správní řízení bylo zahájeno žádostí žalobkyně o umístění stavby, resp. následně odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu, a jestliže existuje pravomocné rozhodnutí, kterým bylo toto řízení skončeno, nemůže být správní orgán (žalovaný) již nečinný.

[5] Krajský soud, vázán právním názorem zrušujícího rozsudku, žalobu nadepsaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 12. 1. 2023, č.j. KÚLK 2880/2023-OSŘ. Následně žalovaný vázán předchozím prvním rozsudkem krajského soudu č. j. 59 A 19/2024-42 (který byl zrušen zrušujícím rozsudkem NSS) vydal další rozhodnutí ze dne 22. 1. 2025, č.j. KÚLK 5026/2025-OSŘ. Tím spíše již nemůže být žalovaný nečinný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) **kasační stížnost**. Namítá, že krajský soud nerozhodl o její žalobě jako celku. Krajský porušil její legitimní očekávání na přerušení řízení, když řádně neodůvodnil, z jakého důvodu nepřerušil

pokračování

řízení poté, co stěžovatelka podala ústavní stížnost proti zrušujícímu rozsudku. Krajský soud se v usnesení č.j. 59 A 19/2024-93 nevypořádal s návrhem stěžovatelky na odročení jednání, čímž zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Uvedené usnesení bylo stěžovatelce dodáno do datové schránky dne 25. 11. 2025, avšak k jeho doručení došlo až po soudním jednání. Krajský soud při doručování usnesení, kterým zamítl návrh stěžovatelky, porušil její právo na osobní účast u jednání a právo být slyšen, jelikož jí reálně neumožnil účast na jednání.

[7] Krajský soud se nevypořádal s námitkami stěžovatelky o neústavnosti zrušujícího rozsudku, které uvedla v ústavní stížnosti. Krajský soud nemá povinnost řídit se názorem Nejvyššího správního soudu, zvláště když byl ve zrušujícím rozsudku ignorován pravomocný rozsudek krajského soudu ve věci sp. zn. 59 A 34/2022. Dále nebyl zohledněn výrok rozsudku NSS ve věci sp. zn. 7 As 279/2022. V případě, že se NSS chtěl v řízení ve věci sp. zn. 4 As 304/2024 odchýlit od názoru vysloveného v rozsudku č. j. 7 As 279/2022-36, měla být věc předložena rozšířenému senátu NSS. Právní názor NSS vyslovený ve zrušujícím rozsudku zbavuje stěžovatelku soudní ochrany, která byla v jejím případě redukována na čistě formální rovinu.

[8] Žalovaný ve svém **vyjádření** navrhl kasační stížnost zamítnout. V posuzovaném případě jde z věcného hlediska o to, zda správní orgán může v rámci řízení o ochraně proti nečinnosti prohlásit rozhodnutí vydané správním orgánem za nicotné a nařídít správnímu orgánu ve věci znovu rozhodnout. Krajský soud rozhodoval v souladu se závazným právním názorem NSS.

[9] V **doplnění kasační stížnosti** stěžovatelka uvedla, že v důsledku své nepřítomnosti nemohla efektivně reagovat na průběh a závěry řízení. Krajský soud převzal závěr zrušujícího rozsudku bez kontradiktorního projednání a bez zohlednění námitek stěžovatelky uplatněných v ústavní stížnosti.

[10] V návaznosti na zrušující rozsudek měl krajský soud posoudit, zda rozhodnutí, které žalovaný vydal, je rozhodnutím v právním smyslu a v existujícím odvolacím řízení. Jestliže došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, kterým došlo v přezkumném řízení ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, nemohou akty vydané v návaznosti na toto rozhodnutí samostatně obstát. Žalovaný nebyl ke dni oznámení rozhodnutí stěžovatelce oprávněn vést řízení, protože to bylo pravomocně ukončeno již 18. 2. 2022. V důsledku právní moci rozsudku č. j. 7 As 279/2022-36 došlo k obnovení právní moci původního rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023 bylo stěžovatelce oznámeno 23. 1. 2023. Ke dni jeho doručení, a tudíž k okamžiku jeho právních účinků vůči stěžovatelce, bylo rozhodnutí žalovaného nicotné. Žalovaný pochybil tím, že stěžovatelku neseznámil při vydávání rozhodnutí, která navazovala na jeho původní rozhodnutí ze dne 7. 2. 2022, o vedení těchto řízení, s novými skutečnostmi a ani jí nedal možnost vyjádřit se k jeho právním závěrům. Žalovaný mohl pouze v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 7 As 279/2022 účinně tvrdit, že v průběhu tohoto řízení vydal rozhodnutí, které je zákonné a účinné. Tuto námitku žalovaný opožděně uplatnil v řízení před krajským soudem ve věci sp. zn. 59 A 19/2024 a NSS tuto námitku převzal. *De facto* se tím domáhá přezkumu již uzavřené věci.

[11] Krajský soud v důsledku zrušujícího rozsudku nesprávně zaměnil situaci, kdy existuje rozhodnutí, jehož přezkumu se stěžovatelka domáhá, a situaci, kdy správní orgán tvrdí, že rozhodl, avšak toto rozhodnutí je nicotné a soud k němu přihlížet nesmí. NSS ve zrušujícím rozsudku neprovedl úplný přezkum, a proto je napadený rozsudek krajského soudu nezákonný.

[12] Stěžovatelka dále namítá porušení svého práva na pokojné užívání majetku a práva podnikat. V posuzovaném případě nebyly splněny podmínky na zásah do pokojného užívání majetku v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to délkou správního a soudního řízení, opakovanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného a výkladem v neprospěch stěžovatelky. Rozhodnutí správních orgánů a napadený rozsudek fakticky dlouhodobě znemožňují využití pozemků k účelu, pro který byly určeny, a současně znemožňují realizaci podnikatelské činnosti stěžovatelky.

[13] Stěžovatelka dále obsírně brojí proti závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku. Vzhledem k nepřipustnosti těchto námitek (srov. dále) nemá smysl tuto argumentaci stěžovatelky podrobně rekapitulovat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

III. 1. Nepřipustné námítky

[16] Stěžejní část kasačních námitek stěžovatelka směřuje k polemice se závazným právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku, resp. s jeho převzetím krajským soudem v napadeném rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve přípustností takových námitek. V souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, platí, že „*Nejvyšší správní soud je v konkrétní věci (kasačně) vázán právním názorem obsaženým v jeho dříve v této věci vydaném rozhodnutí, a to i v případech, kdy právní názor v dříve vydaném rozhodnutí lze považovat za judikaturní excés. Závaznost v konkrétní věci je překonána toliko odchylnou judikaturou soudů precedenčně nadřazených Nejvyššímu správnímu soudu. Senát Nejvyššího správního soudu však nemůže usilovat o překonání vázanosti svým vlastním předchozím názorem v téže věci tím, že věc předloží rozšířenému senátu*“.

[17] Nejvyšší správní soud dříve uvedl v bodech 20 a 21 rozsudku ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 As 35/2012-49, že „*judikatura týkající se ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížností bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín opakovaná kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, by bylo ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelné v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009-165). V nyní projednávané věci se tedy Nejvyšší správní soud nemohl, pro jejich nepřipustnost, zabývat námitkami stěžovatele, které směřovaly proti závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v předcházejícím rozsudku.*“

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud se v souladu s právě uvedeným z důvodu nepřipustnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nemohl opětovně zabývat argumentací stěžovatelky, v níž zpochybňuje závěry vyslovené v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a dovozuje, že Nejvyšší správní soud věc nesprávně, nezákonně a nedostatečně posoudil.

[19] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí*. Krajský soud tak byl v uvedeném případě povinen řídit se závazným právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku. V projednávaném případě má NSS za to, že napadený rozsudek krajského soudu byl vydán v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, který podrobně odůvodnil v bodech 26. až 30. zrušujícího rozsudku, z jakého důvodu nebylo možné považovat žalovaného za nečinného.

[20] Jako nepřipustnou dále vyhodnotil Nejvyšší správní soud též námitku týkající se procesních pochybení žalovaného při vedení řízení po vydání jeho rozhodnutí ze dne 7. 2. 2022, č. j. KÚLK 10215/2022 OSŘ. Uvedená námitka není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti přípustná, jelikož ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Nejvyšší správní soud dále dodává, že uvedený typ námitek nespadá do posuzování správních soudů v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jelikož v uvedeném řízení soud posuzuje pouze, zda-li je žalovaný nečinný či nikoliv. Tuto argumentaci mohla stěžovatelka uplatnit v žalobě proti „novému“ rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno v návaznosti na stěžovatelkou tvrzený procesně vadný postup žalovaného.

[21] Nejvyšší správní soud ze stejného důvodu nemohl vyhovět návrhu stěžovatelky na předložení věci rozšířenému senátu NSS. V souladu s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2018-50 předložením věci rozšířenému senátu NSS není možno překonat vlastní předchozí názor Nejvyššího správního soudu v téže věci.

III. 2. Vady řízení před krajským soudem

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval námitkami, které uvedla v ústavní stížnosti. Posuzování stěžovatelkou v ústavní stížnosti namítaných skutečností a důvodů nespadá do kompetence krajského soudu, ale Ústavního soudu, který ústavní stížnost stěžovatelky odmítl pro nepřipustnost usnesením ze dne 17. 12. 2025, č. j. II. ÚS 3472/25. Námitka stěžovatelka je tak nedůvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se zabýval dalšími námitkami stěžovatelky týkajícími se vad řízení před krajským soudem. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. platí, že *neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50*. Neúčast stěžovatelky na jednání před krajským soudem proto nezpůsobuje vadu řízení. V této souvislosti nelze přisvědčit námitce stěžovatelky o nutnosti kontradiktorního projednání její žaloby před krajským soudem po zrušujícím rozsudku. Stěžovatelkou citovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2023, sp. zn. IV. ÚS 3227/22, není pro posuzovaný případ přílehlavý, neboť se týká rozhodování soudu o nákladech řízení v civilním soudnictví.

[24] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatelka požádala dne 24. 11. 2025 o přerušování řízení ve věci sp. zn. 59 A 19/2024 do rozhodnutí o jí podané ústavní stížnosti Ústavním soudem. Ze stejného důvodu požádala o odročení jednání, které bylo nařízeno na 3. 12. 2025. Krajský soud návrh stěžovatelky na přerušování řízení usnesením ze dne 25. 11. 2026, č. j. 59 A 19/2024-93 zamítl. V něm uvedl, že zde není důvod pro povinné přerušování řízení

a stěžovatelkou zmíněný důvod přerušeni řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. je pouze fakultativní. Současně uvedl, že v řízení bude pokračovat, včetně konání již nařízeného jednání.

[25] Námitka stěžovatelky, kterou vytýká krajskému soudu pochybení v řízení před vydáním napadeného rozsudku, je nedůvodná. Krajský soud přezkoumatelně ve výše uvedeném usnesení uvedl, z jakého důvodu nevyhověl návrhu stěžovatelky na přerušeni řízení. Nelze ani přisvědčit námitce stěžovatelky, že krajský soud nerozhodl o odročení nařízeného jednání, jelikož v uvedeném usnesení jednoznačně uvádí, že bude konáno již nařízené jednání. To potvrzuje i záznam z jednání ze dne 3. 12. 2025, z jehož úvodní části vyplývá, že soud nevyhověl jejímu návrhu na odročení jednání. S názorem krajského soudu, že za dané situace nebylo namístě přerušit řízení a odročit jednání, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ústavní stížnost proti zrušujícímu rozsudku byla zjevně nepřipustná a případné vyčkávání na rozhodnutí o ní nemohlo nijak ovlivnit rozhodnutí o žalobě.

[26] Pokud jde o námitku stěžovatelky, že nebyla s usnesením krajského soudu před konáním jednání seznámena, má Nejvyšší správní soud za to, že s konáním již dříve nařízeného jednání mohla a měla počítat. Současně se měla sama zajímat, jak soud rozhodl o jejím návrhu. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry v napadeném rozsudku krajského soudu, který uvedl: *„Bylo by tedy možno očekávat, že účastník řízení bude po podání návrhu na přerušeni řízení a odročení jednání cca týden před jednáním kontrolovat, zda v této záležitosti neobdržel zprávu od soudu. Pokud tak účastník nečiní, nevede to ke zmaření řádně nařízeného soudního jednání.“* V případě, že stěžovatelka nebyla vyrozuměna o odročení jednání, a měla zájem se zúčastnit „kontradiktorního projednání“ své žaloby, měla se dostavit na nařízené jednání u krajského soudu, *nota bene* když ani netvrdí, že by jí v účasti na jednání cokoli bránilo. Pokud tak neučinila, nemůže se dovolávat porušení svého práva na veřejné projednání své věci ve své přítomnosti.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani blíže nekonkretizovanou námitku stěžovatelky, že krajský soud nerozhodl o celé její žalobě na ochranu před nečinností žalovaného. Krajský soud totiž výrokem I. napadeného rozsudku rozhodl, že žaloba stěžovatelky se zamítá. Již z toho je zřejmé, že rozhodl o celé žalobě (resp. celou žalobu zamítl). V odůvodnění ve shodě se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku uvedl, že žalovaný nebyl nečinný, neboť o odvolání stěžovatelky rozhodl novým rozhodnutím ze dne 12. 1. 2023, které nabylo právní moci, není nicotné ani nebylo následně zrušeno a svědčí mu presumpce správnosti. Z toho vyplývá, že krajský soud se zabýval celým obsahem žalobního žádání stěžovatelky ve znění upraveném jejím podáním ze dne 8. 6. 2024 a žalobu shledal z uvedených důvodů nedůvodnou. Nelze dovozovat, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

III. 3. Porušení vlastnického práva a práva podnikat

[28] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že trpí újmou na svém právu vlastnit majetek nebo právu na podnikání. Jak již vysvětlil soud výše a jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, její žádost o umístění stavby a o dodatečné povolení stavby byla stavebním úřadem zamítnuta a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno, proti čemuž se dále nebránila žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, ač tak učinit mohla. Omezení stěžovatelkou uváděných práv vycházejí z regulací stavebního práva, které představují legitimní zákonnou regulaci pro výstavbu v území. Samotné vlastnické právo k jejím pozemkům nebylo v žádném ze správních ani soudních řízení omezeno. Pokud má stěžovatelka za to, že byla poškozena jí tvrzenými průtahy v řízeních před správními orgány či správními soudy, může se domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že podstata věci nespočívá v tom, že by žalovaný nerozhodl o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí stavebního úřadu, nýbrž v tom, že stěžovatelka nesouhlasí se způsobem rozhodnutí žalovaného (zamítnutí jejího odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu). To ovšem nemůže být vyřešeno v řízení o žalobě stěžovatelky na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Ostatně, jak poznamenal krajský soud, žalovaný v návaznosti na první rozsudek krajského soudu o odvolání stěžovatelky opět rozhodl rozhodnutím ze dne 22. 1. 2025, č. j. KÚLK 5026/2025-OSŘ. Nejvyššímu správnímu soudu tak není zřejmé, co dalšího stěžovatelka pokračováním soudního sporu (podáním projednávané kasační stížnosti) sleduje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu